

Ján Adamus

19. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

Židia šomrali na Ježiša, lebo povedal: „Ja som chlieb, ktorý zostúpil z neba,“ a hovorili: „Vari to nie je Ježiš, Jozefov syn, ktorého otca a matku poznáme? Ako teda hovorí: „Zostúpil som z neba?!“ Ježiš im odpovedal: „Nešomrite medzi sebou! Nik nemôže prísť ku mne, ak ho nepriťahne Otec, ktorý ma poslal. A ja ho vzkriesim v posledný deň. U Prorokov je napísané: „Všetkých bude učiť sám Boh.“ A každý, kto počul Otca a dal sa poučiť, prichádza ku mne. Nie že by bol niekto videl Otca; iba ten, ktorý je od Boha, videl Otca. Veru, veru, hovorím vám: Kto verí, má večný život. Ja som chlieb života. Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli. Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“

Jn 6, 41-51

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

K najhlavnejším starostiam ľudí v poľnohospodárskych krajoch patria v tieto dni starosti o to ako čo najkvalitnejšie zobrať zrno z polí. Obetujú tomu všetok čas, páľavu dňa aj nemalé financie. Je to dôkaz toho ako veľmi im záleží na tom, aby bolo dostatočné množstvo chleba, ktorý potrebujeme pre každodenný život.

Práve v čase starostí o každodenný chlieb sa nám prihovára Ježiš a upozorňuje nás, že nám záleží iba na pozemskom chlebe, pritom to nie je pravý chlieb. Veď taký istý jedli aj Izraeliti na púšti a pomreli. Ježiš ponúka iný chlieb. On je ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Je to jeho telo a každý, kto ho bude jesť, bude žiť naveky.

Život je najväčšia hodnota a najkrajší dar, ktorý človek má. Túto pravdu krásne vyjadril arménsky maliar Martiros Sarjan (1897-1903). Po skončení výstavy v Paríži mu poslali loďou jeho obrazy, ale v prístave na lodi vznikol požiar, pričom mu zhorelo 40 obrazov. Bol z toho veľmi zronený, ale keď sa ho krátko pred smrťou pýtali, ktoré chvíle v živote pokladá za najšťastnejšie, odpovedal: Najkrajšia chvíľa je tá, keď som sa narodil, lebo žiť je najväčším šťastím pre človeka.

Takto alebo podobne povie každý normálny človek. K životu nás povolal Boh a dal nám ho ako dar. Pred sto rokmi sme tu neboli, ale teraz sme, krásne je žiť a, že raz zomrieme, na to nechceme ani pomyslieť, lebo túžime po živote, chceme žiť, byť

šťastní, bez konca, večne. Realita je však iná. Nik tu nezostáva naveky, každý z nás raz zomrie. Ale čo potom? Čo s túžbou po živote? Zostane nespĺniteľná a neuskutočniteľná? Alebo je vari niekto, kto je schopný ju uskutočniť?

My poznáme odpoveď: Je to Ježiš – Pán života a smrti. Dnes nám to znova prízvukuje: Ja som chlieb života. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. Niekto možno s pochybnosťami sa teraz spýta: Dobré, ale ako je možné, že zomierajú aj tí ľudia, ktorí jedia Ježišov chlieb? Dajme pozor! Ježiš hovorí o inom živote, o živote, ktorý nasleduje po smrti a ten, kto prijíma jeho Telo – chlieb života – pripravuje sa na večný život, na život po smrti. A je iba samozrejmé, že ten, kto ho často prijíma, spája sa s ním a zostane s ním spojený aj po smrti, vo večnosti. Pán vtedy naplní jeho túžbu po živote ako to prisľúbil.

Zamyslime sa teraz nad sebou. Iste priznávame, že všetci túžime po živote, čo jasne vidieť, keď ochorieme. Čo všetko sme ochotní podniknúť, len aby sme sa opäť vrátili medzi zdravých ľudí! Takto sa vlastne chceme zabezpečiť pred smrťou, uniknúť jej a určitý čas sa nám to aj darí. Ale raz príde chvíľa, keď jej neunikneme a žiadny lekár nás pred ňou neuchráni. Ale okrem tejto smrti jestvuje aj iná, oveľa tragickejšia a strašnejšia, lebo ju človek prežíva celú večnosť. Lenže tejto smrti sa dá uniknúť a môžu to dokázať všetci ľudia bez rozdielu. Ježiš nám o tom dnes rozpráva: Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta. A teraz doznajme, aký nemúdry by bol človek, ktorý by neužíval Ježišov liek, hoci ho má denno-denne poruke a môže si ním zachrániť život a zaistiť večný život?

V roku 1922 sa pokúsil Falcon Scot (1868-1912) so svojimi druhmi dobiť južný pól. Na namáhavej ceste si na niekoľkých miestach nechali zásoby potravín na cestu späť. Postihla ich však veľká víchrica a oni unavení, hladní a vyčerpaní, stratili orientáciu a všetci zahynuli. Keď ich po niekoľkých týždňoch našli, zistilo sa, že zásoby potravín, ktoré by im zachránili život, boli iba niekoľko metrov od ich mŕtvych tiel.

V podobnej situácii sme aj my, lebo máme pokrm, ktorý nám môže zachrániť život, a keď sme vyčerpaní, unavení, znechutení stačí tak málo, prísť a jesť chlieb, ktorý nám ponúka Ježiš. A robí to aj dnes, teraz, pri tejto svätej omši. Prijmime ho a povedzme mu: Ježišu, ďakujem ti za chlieb života, ďakujem ti, že sa mi dávaš, aby som večne žil. Chcem ťa čím častejšie prijímať a raz, keď sa môj pozemský život bude chýliť ku koncu, chcem ťa prijať, aby som mohol žiť s tebou večne.

**Jak jasná, krásna zornica,
sťa slnko v plnej nádhere,
jak luna stúpa Mária
do neba v láske nezmernej.**

**Dnes na trón slávy zasadla
vznešená sveta Kráľovná,
tá, ktorá toho zrodila,
čo pred zornicou jestvoval.**

**V nebi nad zbormi anjelov
a svätých vládnúť začína;
ich lesk a slávu pospolu
prečnieva ona jediná.**

**Ten, čo jej rástol pod srdcom
a v jasliach ležal na sene,
má všetku moc a kraľuje
v Otcovej sláve vznešene.**

**Ó, Panna panien, pros za nás
Syna, čo ťa dnes oslavil
a poctil ľudskú prírodu
tým, že ju božskou obdaril.**

**Buď chvála Otcu, Synovi
i Duchu Tešiteľovi,
že ťa nad všetky stvorenia
poctili slávou obnovy. Amen.**

Ročník XXIV

Devätnásta nedeľa cezročná 11. augusta 2024 (B)

týždeň 33

Ján Adamus

19. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

Židia šomrali na Ježiša, lebo povedal: „Ja som chlieb, ktorý zostúpil z neba,“ a hovorili: „Vari to nie je Ježiš, Jozefov syn, ktorého otca a matku poznáme? Ako teda hovorí: „Zostúpil som z neba?!“ Ježiš im odpovedal: „Nešomrite medzi sebou! Nik nemôže prísť ku mne, ak ho nepriťahne Otec, ktorý ma poslal. A ja ho vzkriesim v posledný deň. U Prorokov je napísané: „Všetkých bude učiť sám Boh.“ A každý, kto počul Otca a dal sa poučiť, prichádza ku mne. Nie že by bol niekto videl Otca; iba ten, ktorý je od Boha, videl Otca. Veru, veru, hovorím vám: Kto verí, má večný život. Ja som chlieb života. Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli. Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“

Jn 6, 41-51

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

K najhlavnejším starostiam ľudí v poľnohospodárskych krajoch patria v tieto dni starosti o to ako čo najkvalitnejšie zobrať zrna z polí. Obetujú tomu všetok čas, páľavu dňa aj nemalé financie. Je to dôkaz toho ako veľmi im záleží na tom, aby bolo dostatočné množstvo chleba, ktorý potrebujeme pre každodenný život.

Práve v čase starostí o každodenný chlieb sa nám prihovára Ježiš a upozorňuje nás, že nám záleží iba na pozemskom chlebe, pritom to nie je pravý chlieb. Veď taký istý jedli aj Izraeliti na púšti a pomreli. Ježiš ponúka iný chlieb. On je ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Je to jeho telo a každý, kto ho bude jesť, bude žiť naveky.

Život je najväčšia hodnota a najkrajší dar, ktorý človek má. Túto pravdu krásne vyjadril arménsky maliar Martiros Sarjan (1897-1903). Po skončení výstavy v Paríži mu poslali loďou jeho obrazy, ale v prístave na lodi vznikol požiar, pričom mu zhorelo 40 obrazov. Bol z toho veľmi zronený, ale keď sa ho krátko pred smrťou pýtali, ktoré chvíle v živote pokladá za najšťastnejšie, odpovedal: Najkrajšia chvíľa je tá, keď som sa narodil, lebo žiť je najväčším šťastím pre človeka.

Takto alebo podobne povie každý normálny človek. K životu nás povolal Boh a dal nám ho ako

dar. Pred sto rokmi sme tu neboli, ale teraz sme, krásne je žiť a, že raz zomrieme, na to nechceme ani

pomyslieť, lebo túžime po živote, chceme žiť, byť šťastní, bez konca, večne. Realita je však iná. Nik tu nezostáva naveky, každý z nás raz zomrie. Ale čo potom? Čo s túžbou po živote? Zostane nespĺniteľná a neuskutočniteľná? Alebo je vari niekto, kto je schopný ju uskutočniť?

My poznáme odpoveď: Je to Ježiš – Pán života a smrti. Dnes nám to znova prízvukuje: Ja som chlieb života. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. Niekto možno s pochybnosťami sa teraz spýta: Dobré, ale ako je možné, že zomierajú aj tí ľudia, ktorí jedia Ježišov chlieb? Dajme pozor! Ježiš hovorí o inom živote, o živote, ktorý nasleduje po smrti a ten, kto prijíma jeho Telo – chlieb života – pripravuje sa na večný život, na život po smrti. A je iba samozrejmé, že ten, kto ho často prijíma, spája sa s ním a zostane s ním spojený aj po smrti, vo večnosti. Pán vtedy naplní jeho túžbu po živote ako to prisľúbil.

Zamyslime sa teraz nad sebou. Iste priznávame, že všetci túžime po živote, čo jasne vidieť, keď ochorieme. Čo všetko sme ochotní podniknúť, len aby sme sa opäť vrátili medzi zdravých ľudí! Takto sa vlastne chceme zabezpečiť pred smrťou, uniknúť jej a určitý čas sa nám to aj darí. Ale raz príde chvíľa, keď jej neunikneme a žiadny lekár nás pred ňou neuchráni. Ale okrem tejto smrti jestvuje aj iná, oveľa tragickejšia a strašnejšia, lebo ju človek prežíva celú večnosť. Lenže tejto smrti sa dá uniknúť a môžu to dokázať všetci ľudia bez rozdielu. Ježiš nám o tom dnes rozpráva: Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta. A teraz doznajme, aký nemúdry by bol človek, ktorý by neušiel Ježišov liek, hoci ho má denno-denne poruke a môže si ním zachrániť život a zaistiť večný život?

V roku 1922 sa pokúsil Falcon Scot (1868-1912) so svojimi druhmi dobiť južný pól. Na namáhavej ceste si na niekoľkých miestach nechali zásoby potravín na cestu späť. Postihla ich však veľká víchrica a oni unavení, hladní a vyčerpaní, stratili orientáciu a všetci zahynuli. Keď ich po niekoľkých týždňoch našli, zistilo sa, že zásoby potravín, ktoré by im zachránili život, boli iba niekoľko metrov od ich mŕtvych tiel.

V podobnej situácii sme aj my, lebo máme pokrm, ktorý nám môže zachrániť život, a keď sme vyčerpaní, unavení, znechutení stačí tak málo, prísť a jesť chlieb, ktorý nám ponúka Ježiš. A robí to aj dnes, teraz, pri tejto svätej omši. Prijmime ho

a povedzme mu: Ježišu, ďakujem ti za chlieb života, ďakujem ti, že sa mi

dávaš, aby som večne žil. Chcem ťa čím častejšie prijímať a raz, keď sa môj pozemský život bude chýliť ku koncu, chcem ťa prijať, aby som mohol žiť s tebou večne.

**Jak jasná, krásna zornica,
sťa slnko v plnej nádhere,
jak luna stúpa Mária
do neba v láske nezmernej.**

**Dnes na trón slávy zasadla
vznešená sveta Kráľovná,
tá, ktorá toho zrodila,
čo pred zornicou jestvoval.**

**V nebi nad zbormi anjelov
a svätých vládnuť začína;
ich lesk a slávu pospolu
prečnieva ona jediná.**

**Ten, čo jej rástol pod srdcom
a v jasliach ležal na sene,
má všetku moc a kraľuje
v Otcovej sláve vznešene.**

**Ó, Panna panien, pros za nás
Syna, čo ťa dnes oslávil
a poctil ľudskú prírodu
tým, že ju božskou obdaril.**

Keď máš pokušenie klebetiť...

Svätá Mária Magdaléna

Svätá Mária Magdaléna má v evanjeliách výnimočné postavenie. Bola sestrou Marty a Lazára a Ježišovou blízkou priateľkou i nasledovníčkou. Ježiš z nej vyhnal sedem zlých duchov a ona ho pred Poslednou večerou pomazala olejom. Verne stála pod krížom a podľa evanjelií bola prvým svedkom zmŕtvychvstania.

Nedávno som sa dozvedela poburujúcu informáciu o istej známej. Išlo o šokujúcu záležitosť a ja som sa nemohla dočkať, kedy ju budem môcť posunúť ďalej. Bola jednoducho príliš zaujímavá na to, aby som si ju nechala iba pre seba. Keď som sa neskôr upokojila, položila som si v duchu otázku, či by som s rovnakým nadšením rozširovala o danej známej pozitívnu informáciu. Čo keby som sa dozvedela, že práve zavŕšila misionársku prácu na Haiti? Tiež by ma tak svrbel jazyk a musela by som bojovať s túžbou niekomu to povedať? Asi nie.

Keď sa Mária Magdaléna stretla pri hrobe so zmŕtvychvstalým Ježišom, povedal jej: „Chod' k mojim bratom a povedz im: Vystupujem k môjmu Otcovi a vášmu Otcovi, k môjmu Bohu a vášmu Bohu." Evanjelium podľa Jána nám hovorí, že „Mária Magdaléna išla a zvestovala učeníkom: .Videla som Pána' a že jej toto povedal." Jeho verná nasledovníčka rýchlo a s radosťou šírila dobrú správu o Ježišom zmŕtvychvstaní.

O dobrú správu sa dnes môžeme podeliť? A aké pochybné informácie si radšej môžeme nechať pre ...

A povedal im: „Chod' do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.”

Mk 16,15

Drahá Mária Magdaléna,
prosím ťa, pros za mňa,
aby som sústredila svoju energiu na šírenie
dobrej zvesti o Ježišovi a pozitívnych správ
o mojich blízkych.

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Nanebovzatie Preblahoslavenej Panny Márie:

Túto slávnosť a zároveň prikázaný sviatok slávime vo štvrtok 15. augusta.

Sv. omša bude večer o 18:00 hodine. V závere sv. omše požehnám byliny a kvety.

V stredu 14. augusta o 18:00 večerná sv. omša bude v Štefanovej už s platnosťou na sviatok.

Blahorečenie Šaštín:

Povzbudzujem vás k účasti na blahorečení Janka Havlíka.

Blahorečenie sa uskutoční v sobotu 31. augusta 2024.

Autobus máme zabezpečený.

Prosím, zapíšte sa v sákristii kostola. Rodiny s deťmi, deti a mládež majú cestovné zdarma.

Rodičia, povzbud'te svoje deti a sprevádzajte ich na túto výnimočnú udalosť historického významu.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 151 – 175.

Snúbenci:

Tí, ktorí chcú uzatvoriť manželstvo pred tvárou Cirkvi, je potrebné, aby sa prihlásili na fare

aspoň 6 mesiacov pred sobášom. Je potrebný primeraný čas na dobrú prípravu na manželstvo.

Sväté omše v 19. týždni cezročného obdobia (B)

12.VIII. pondelok

18:00 Za † Miloša Bachratého (1. výročie smrti)

13.VIII. utorok

18:00 Za † Rudolfa a Marcelu Jurčovičových a dcéru Elenku

14.VIII. streda

18:00 sv. omša bude v Štefanovej o 18:00 (s platnosťou na štvrtok)

15.VIII. štvrtok

18:00 Za farníkov

Lektor: Polanská Bažikova

16.VIII. piatok

nebude sv. omša (v Štefanovej bude o 18:00 hodová slávnosť)

17.VIII. sobota

08:00 Za † Filipa Oťapku (100. výročie narodenia)

18.VIII. 20. Nedľa cezročného obdobia (B)

08:00 Za † kráza vdp. Rudolfa Granca SDB.

Lektor: Polanská Bažiková

11:00 Za farníkov

Lektor: Rybár Rybárová

Liturgický kalendár

12.VIII. pondelok sv. Jany Františky de Chantal, rehoľníčky **Lsp**
13.VIII. utorok sv. Ponciána, pápeža a sv. Hipolita, kňaza, mučeníkov **Lsp**
14.VIII. streda sv. Maximiliána Máriu Kolbeho, kňaza a mučeníka **Sp**
15.VIII. štvrtok **Nanebovzatie Preblahoslavenej Panny Márie, Prikázaný sviatok**
16.VIII. piatok sv. Štefana Uhorského **Sviatok**
18.VIII. sobota **Preblahoslavenej Panny Márie v sobotu**

Slovo na dnes

5. A zostal s nimi

A každom hlbokom medziludskom vzťahu je etapa, v ktorej sa aj ta-i i dôležité, vzácne slová ako „milujem ťa“ či „dôverujem ti“ stávajú i druhoradými. Chvilu, keď sa slovami nijako nedá vyjadriť to všetko, alebo i len to jedno jediné, čo práve prežívame. Aj pri modlitbe Božím slovom jestvuje takýto čas svätého mlčania alebo činne nečinnosti, čas zjednocovania sa s Bohom nielen telom, mysľou, srdcom a dušou, ale aj tou najkráľovskejšou časťou nášho života milosti - duchom. Je to vtedy, keď Boh vstúpi do nášho srdca a určitým spôsobom - ešte nie úplným - sa s nami spojí. Dá nám pocítiť svoju živú prítomnosť. Nevieime presne ako, ale vieme, že je to on. Ako keď jeho slovo v nás ožije. Je to niečo ako prítomnosť priateľa v tme - nevidíme ho, ale vieme, že je tu. Alebo keď v nás slovo začne dýchať: cítime jeho teplo, vzájomnosť s ním. Je to dar, milosť, nemožno si ju privlastniť, možno sa na ňu iba pripraviť.

Kosodrevina vymizla. Ostali len holé skaly, ponad ktoré by sa dala temer voľne letieť. Ako keby nebolo treba ani kráčať, nohy ma niesli takmer samovoľne. Mala som pocit, akoby som celý svoj život niesla do výšky. Zaplavoval ma jas slnka. Úplne celú. Prestala som cítiť hlad i smäd. Stačil mi osviežujúci vánok a sýtilo ma more vzduchu, svetla. A ten výhľad! Ešte kúsok a bude to koldokola na celé Slovensko. Na vrchole, po dlhom stúpaní sa dostavil pocit blaženého spočinutia v cieľi. Kontemplujem tajomstvo hĺbky, šírky a výšky zároveň. Hneď som lepšie rozumela, kde končí Fatra, kde začínajú Nízke či Vysoké Tatry. A aké krásne je Slovensko, nebo, slnko, život...

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Exkomuniká z Cirkvi

Exkomunikácia. Toto slovo poznáme najmä z veľkolepých scén barrandovských filmov s náboženskou - alebo skôr protináboženskou - tematikou z päťdesiatych rokov minulého storočia. Škaredí, vypasení cirkevní preláti ním častovali fešných, sympatických, osvietených bojovníkov za spravodlivosť a pokrok, ktorí pred nimi nezlomné stáli s pohľadom hrdo upretým na tzv. „svetlé zitřky“.

Vôbec tým nechcem povedať, že exkomunikácia je čosi príjemné, práve naopak. Ide o termín, ktorý označuje osobitný druh cirkevného trestu, a trest nikdy (nie je príjemný. Ani v rodine, ani v Cirkvi. Práve v nej, tak ako v rodine, nevyhnutnosť udelenia trestu spôsobuje nezriedka väčší zármutok a bolesť trestajúcemu než trestanému.

Cíti to každý otec a každá mama, keď musia pri výchove svojho dieťaťa použiť nejaký použitý nejaký trest.

Pri exkomunikácii je už podľa významu slova jasné, že ide o vylúčenie zo spoločenstva či jeho narušenie. V podstate každý ťažký hriech, každý vedomý, dobrovoľný a závažný zlý skutok, poškodzuje náš vzťah k Bohu i k spoločenstvu Cirkvi. Preto napríklad v stave ťažkého hriechu nesmieme pristúpiť k svätému prijímaniu, ku komúnii, pretože sme spáchali niečo, čo túto jednotu, komúniu, narušilo. V tomto stave, bez zmierenia, by sväté prijímanie bolo len prázdny vonkajším znakom, ďalším klamstvom, ktoré ešte väčšmi prehlbuje rozdelenie. Najprv teda musíme cez ľútosť, pokánie a

zadostučinenie obnoviť jednotu, komúniu. Až potom má zmysel prejavíť ju aj navonok.

Veľmi zjednodušene by sme mohli povedať, že exkomunikácia je špecifický druh cirkevného trestu, ktorý spočíva v určitom stupni vylúčenia z cirkevného spoločenstva alebo z nejakej časti či formy života tohto spoločenstva (napríklad z možnosti zastávať v ňom určitý úrad), alebo aj z vysluhovania či prijímania sviatostí a svätenín. Cirkev je organizované spoločenstvo. Ako každé ľudské spoločenstvo môže a musí mať stanovené kritériá, podľa ktorých sa jeho členovia majú správať, a v prípade závažného verejného nezachovávaní pravidiel musia rátať aj s nejakou sankciou. Cieľom trestu nie je uškodiť trestanému, ale dospieť k jeho náprave. Hovoríme teda o medicínálnych trestoch, ktoré majú prispieť k pochopeniu konaného zla a priviesť previnilca k ľútosti a polepšeniu. Exkomunikáciou neprestáva byť členom Cirkvi, ale spoločenstvo Cirkvi mu pripomína, že nemôže mať účasť na plnom cirkevnom živote, ak svoje správanie nezmení, neolútuje a nevykoná primeranú nápravu.

Môžeme použiť prirovnanie zo športu, napríklad z hokeja. Aj ten má svoje pravidlá. Hráča, ktorý ich poruší, rozhodca vylúči a pošle na trestnú lavicu. Za hrubý faul môže dostať osobný trest, ba aj vylúčenie do konca zápasu. Vo výnimočných prípadoch ho môžu postaviť pred disciplinárnu komisiu, ktorá má právo vymerať mu aj ďalší trest, dokonca mu pozastaviť hráčsku činnosť. Má z toho rozhodca radosť? Vôbec nie. Je disciplinárna komisia akási partia zlomyseľníkov, ktorá sa chce vyvíšiť na nevinnom hokejistovi? Ani náhodou. Všetkým ide o *fair play*. Hokejové pravidlá poznajú desiatky prečinov, po ktorých nasleduje trest.

V porovnaní s tým je cirkevné právo oveľa skromnejšie, pokiaľ ide o počet skutkov, pri ktorých hrozí možnosť exkomunikácie. Okrem toho, na rozdiel od svetského práva, kde platí pravidlo, že neznalosť zákona neospravedľňuje, v cirkevnom práve platí presný opak - cirkevný trest sa dá udeliť len tomu, kto vie, že daný zlý skutok má za následok cirkevný trest. Na udelenie takéhoto trestu, ale aj na jeho následné odpustenie, existujú v cirkevnom práve presné pravidlá. Neudelujú sa ľahkovážne, ale ako dôsledok jasnej viny, chýbajúcej kajúcnosti, a po absolvovaní riadneho právneho procesu.

V rímskokatolíckom cirkevnom práve, na rozdiel napríklad od východného práva, existuje výnimka, ktorá umožňuje exkomunikáciu aj bez právneho procesu, ako automatický následok spáchania niektorých veľmi závažných hriechov. Je to mechanizmus, pri ktorom cirkevný súd alebo biskup nemusí vydať rozsudok formálne. Stačí, že sa dotýčny človek vedome a dobrovoľne dopustí nejakého mimoriadne závažného deliktu. Ide o tieto prípady: apostáza, heréza a schizma - teda odpadnutie od Cirkvi, od jej učenia a od spoločenstva s ňou. V takom prípade je vlastne už prítomný úmysel byť mimo Cirkvi alebo odmietnuť jej učenie. Ďalšie vopred vynesené automatické exkomunikácie sa týkajú týchto situácií: znesvätenie Oltárnej sviatosti; fyzický útok na osobu pápeža; ďalšie dva prípady majú ochraňovať posvätnosť svätej spovede, a preto má byť automaticky exkomunikovaný kňaz, ktorý rozehrešil svojho komplica - spoločníka v hriechu proti šiestemu prikázaniu alebo by porušil svedné tajomstvo. Existujú aj hrozby exkomunikácie, ktoré sú takpovediac „vyhradené“ pre biskupov a kardinálov: automatická exkomunikácia by platila pre biskupa, ktorý by niekoho vysvätil za biskupa bez pápežského mandátu, alebo kardinála, ktorý by vyzradil tajomstvo o priebehu konkláve, teda pápežskej voľby, no exkomunikácia by v podstate postihla kohokoľvek, kto by porušil toto tajomstvo.

Posledným, žiaľ, veľmi rozšíreným ťažkým hriechom, ktorý so sebou prináša automatickú exkomunikáciu, je vykonanie alebo

podstúpenie potratu, teda umelého ukončenia tehotenstva. Tento osobitne ťažký cirkevný trest, do ktorého páchatel' upadne už samotným vykonaním skutku, má zdôrazniť závažnosť zabitia nevinné nenarodenej ľudskej bytosti, a to najmä v čoraz väčšmi sa šíriacej mentalite, ktorá - na rozdiel od iných prípadov vraždy - považuje tento skutok za ospravedlniteľný, ba dokonca jeho výkon legalizuje. Exkomunikácia je teda stav trestu, do ktorého upadnem alebo ktorým môžem byť potrestaný, keď vedomým, dobrovoľným a závažne hriešnym konaním narúšam svoj vzťah k Bohu a teda aj k jeho Cirkvi. Na druhej strane, návrat z každej exkomunikácie je možný a želaný. Milosrdný Boh cez svoju Cirkev čaká na každé márnotrpné dieťa, aby ho znovu uviedol do plného spoločenstva vo svojom dome.

Cyrl Vasil „A teraz čo? II

Na minútku

Vajce

Jedna žena, ktorá nemala priveľké ekonomické zdroje, raz našla vajce.

Celá šťastná zavolała manžela a deti a povedala: „Je koniec všetkým našim starostiam. Pozrite sa, našla som vajce! Nezjeme ho, ale dáme ho vypestieť susedovej kvočke. Potom budeme mať kuriatko, z kuriatka bude sliepka.

Samozrejme, sliepku nezjeme, ale necháme ju naznašať kopy vajec a z vajec budeme mať kopy sliepok, ktoré budú znášať ďalšie vajcia. A tak budeme mať veľa sliepok a veľa vajec. Ani sliepky, ani vajcia nezjeme, ale predáme ich a kúpime si teliatko, teliatko odchováme a bude z neho krava a krava bude mať ďalšie teliatka a budeme mať celé stádo. Potom stádo predáme a kúpime si pole a predáme aj pole a kúpime, kúpime a predáme..."

Ako tak rozprávala a popri tom gestikulovala, vajce jej vypadlo z ruky a rozbilo sa.

Naše predsavzatia sa často podobajú táranu tejto ženy: „Urobím... Poviem... Zadovážim...“ Dni a roky utekajú a my nerobíme nič.

Bruno Ferrero „Vie to iba vietor“

Zamyslenia

4. NIK ŤA NEODSÚDIL? Jn 8,10

Uvažujem: Ženu, ktorú pristihli pri hriechu cudzoložstva, predviedli pred Ježišom. Neurobili to preto, že by im išlo o pravdu. Chceli Ježiša kompromitovať a napokon obžalovať. Mojiš prikázal takú ženu ukameňovať. Hriech vždy zostane najväčším zlom a najničivejšou skutočnosťou v živote človeka, nech sa ho dopúšťa ktokoľvek z nás. Ježišov postoj jasne dosvedčuje, že hriech nie je iba vecou porušenia príkazu.

Hriech je tajomstvo, na pochopenie ktorého si sami nevystačíme. Hriechom stráca človek život, veď Boh tak miloval svet, že poslal svojho Syna, aby zomrel na kríži a zachránil ho pred večnou smrťou. Keď nám svätý Ignác dáva rozjímať o hriechu, vedie nás k

ukrižovanému Kristovi. Pri ňom môžeme najlepšie spoznať veľkosť zachraňujúcej lásky a ničomnosť hriechu.

Vierou v Krista dosahujeme večný život.

Vierou v Krista získavame odpustenie našich hriechov.

Viera v Krista nás uzdravuje, lebo Ježiš odpustenie hriechov spája s uzdravením.

Znova si zopakujme, hriech je a zostane najväčším ničiteľom ľudského života a šťastia. Hriech nemožno nikdy podceňovať. Je najväčším zlom, urážkou Boha, odmietnutím jeho lásky, odmietnutím Boha samého. To, ako vnímame hriech, závisí od toho, ako vnímame Boha.

Ignác chce, aby sme si prosili o milosť zoškliviť si hriech. Vie, že tak ako sa satan preoblieka za anjela svetla, ani hriech sa nám nezjavuje v pravej podobe. Aj hriech môže mať svoje čaro. Hoci je hriech tajomstvom, máme na hriechu svoj podiel a svoju zodpovednosť.

Evanjelium o cudzoložnej žene nám ukazuje Ježišov postoj. On si cestu k otázke MA: ťa neodsúdil? pripravil slovami: Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.

Azda je dobré poznamenať, že vo vzťahu k hriešnej žene Ježiša nezaujíma tak samotný hriech človeka, ako skôr prístup k hriešnikovi. Problém nie je vo videní hriechu, ale v prístupe k nemu. Ani vo veľkom hriešnikovi nemôžeme prestať vidieť a uctiť si človeka. Nikdy neslobodno stotožňovať hriech s človekom. Človek je a zostane oveľa väčším tajomstvom, ako jeho hriech, a keďže Kristus zomrel za hriešnikov, neprestáva byť človek Božím dieťaťom.

Kristus nekoná proti zákonu, ktorý sám určil, ale odkazuje na jeho hlbší význam. Ježiš odvracia pozornosť od ženy a žiada, aby sa najprv každý pozrel na seba, pretože v každom človekovi pôsobí zlo, ale tiež dobro. Odchod farizejov a znalcov Písma je víťazstvom dobra. Pociť vlastnej spravodlivosti je zvyčajne niečo povrchné, dymová clona, ktorú dodatočne kompromituje porovnávanie sa s tými, ktorí sa dopustili horších hriechov.

Ježiš neodsúdil ani ženu, ani znalcov Písma. Všetkým pomohol nazrieť do hĺbky ich duše. Cudzoložnú ženu zachránil od duchovnej a fyzickej smrti. Znalcov Písma od duchovnej smrti.

Takto sa prejavuje milosrdenstvo Boha, ktorý cez svojho Syna ukazuje, že nijaký človek nie je natoľko skazený, žeby nemohol nenávidieť zlo. Dobro je v nás hlbšie.

Čomu nás Ježiš učí otázkou: MA: ťa neodsúdil? Zaiste nie tomu, aby sme brali hriech na ľahkú váhu. Pri pohľade na hriech druhých nás učí nezabúdať na svoj vlastný. Učí nás nesúdiť a neodsudzovať hriešnikov. Hriech treba odsúdiť, nech sa ho dopúšťa ktokoľvek. Treba však zdôrazniť, že aj toho najväčšieho hriešnika zachraňujeme tým, že ho neodsudzujeme a pomáhame mu dostať sa z hriechu.

Ježišovo stretnutie s cudzoložnou ženou nás naplňa dôverou a odvahou veriť, že aj nás hriešnikov neodsúdi, ale zachráni. Tak to predsa povedal sám: Neprišiel som svet odsúdiť, ale ho zachrániť. Prišiel som hľadať to, čo sa stratilo. Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Nechcem smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil

Keď Ježiš neodsúdil hriešnu ženu, nezostal iba pri tom. Dal jej jasnú smernicu do života: Neodsudzujem ťa, ale už viac nehreš!

Spytujem sa: Aké je moje vnímanie Boha? Aké je moje vnímanie hriechu? Aký je môj postoj k hriešnikovi - k tým druhým aj k tomu, ktorým som ja sám? Čím je pre mňa hriech? Spoznávam skutočnosť hriechu v osobnom stretnutí sa s Ježišom? Nestotožňujem hriech s človekom? Modlím sa o to, aby môj postoj voči hriechu bol jasný a jednoznačný? Spoznávam pod Kristovým krížom skutočnosť hriechu a odpustenia a milosrdenstva?

Modlím sa: Pane Ježišu, obdaruj ma svojím Duchom, aby som nielen videl, čo je hriech, ale aby som v tvojom Duchu mohol víťaziť nad hriechom. Nauč ma nesúdiť druhých za ich hriechy, ale vyznávať pred tebou svoje hriechy. Stvor vo mne srdce čisté a obnov vo mne svojho Ducha.

Zapišem si: Mojou konkrétnou odpoveďou na Ježišovu otázku bude...

Jozef Šuppa, SJ „Ježišove otázky“

---

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku